

⁷Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!⁸Halld, őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az ÚR a Sionra.⁹Vigan ujjongjatok mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az ÚR, megváltotta Jeruzsálemet!¹⁰Kinyújtotta szent karját az ÚR minden nép szeme láttára. Meglátják majd az egész föld határán Istenünk szabadítását.

Kedves Testvéreim!

Börtönmissziós szolgálatom egyik legfurcsább esetét egy 25 éve rabosított elítélttel éltem át. Nem sokkal szabadulása előtt találkoztam vele, nevezzük őt Ferencnek. Ferenc gyilkosság miatt ült, már sok-sok éve. Ha jól emlékszem halálra is ítélték, még az előző rendszerben, de a rendszerváltással az ítélet életfogytig-ra enyhült. Már régebb óta beszélgetett az egyik missziós kollégámmal, aki mivel elutazott „átadta” őt nekem. Beszélgettünk a közelgő szabadulásról. Hogyan éli meg, mit fog tenni, mit kezd a kínálkozó lehetőséggel. Az első beszélgetésünkön nagyon bizakodó volt, tervei voltak. Nagyon fiatalon került be, a szabadulás idejében 45-50 év körül lehetett. Aztán néhány héten át beszélgettünk. Az egyik alkalommal viszont nem jelent meg. Ez a szabadulása előtt egy-két héttel lehetett. Akkor már kollégám kereste meg a magánzárkában, ahová azért került, mert megvert egy őrt. Néhány héttel később találkoztunk. Miért tetted? Szabadulhattál volna. Tudod elgondolkodtam. 25 éve vagyok itt bent hosszabb ideje, mint amennyit szabad voltam. Kint nem vár senki, nincs pénzem, nincs fedél a fejem fölött, nincs munkám hajléktalan lennék, és néhány hét múlva valamiért ismét bezárnának. Itt bent ismerek mindenkit, tudom a szabályokat, itt vagyok valaki. Rab ugyan, de a magam ura.

Mit jelent a szabadság, az, hogy szabad vagyok? Azt jelenti, hogy a magam ura vagyok? Ferenc esete elgondolkodtatott. Mitől leszek én szabad?

A Biblia a szabadság könyve. Ha végigolvassuk, akkor azt látjuk, hogy minden a szabadságról, a szabadulásról, szabadításról szól benne. Mert mit szeretne az ember a legelején? Szabadulni szeretne az Istentől. Ezért szakít a fáról. Olyan akar lenni mint Isten, tehát nem ismeri el azt, hogy Isten az Úr, ő akar lenni a maga ura, a maga szerencséjének kovácsa. És a kígyónak igaza lett, az ember megkapta a vágyott szabadságot, csak hogy az éppen nem olyan volt, mint amelyet szeretett volna. Az igaz, hogy olyan lett mint Isten, csak hogy nem mindenben – mondjuk ezt a Sátán nem is mondta, de ez az embernek nem tűnt fel. Már tudja mi a jó és mi a rossz, ebben olyan mint Isten, de minden másban ember marad. Viszont, mivel szabad akart lenni, Isten szabaddá tette, elengedte. Legyél szabad, és tanulj meg, hogy a szabadság felelősséggel jár. Tegnap este Dani nagyon durcásan jött le velünk sétálni. Neki más tervei voltak. Kint pedig elszaladt, mutatva, hogy márpedig ő egyedül dönt. Mi engedjük, had menjen. Aztán váratlanul egy petárda durrant nem messze tőle. Összerezcent, és sírni kezdett, majd szaladt vissza hozzánk.

A zsidó nép történelme során többször vágyott szabadságra. Nem akartak Istentől függeni, nem akarták, hogy Isten uralkodjon felettük, a maguk Urai szerettek volna lenni. Már hetek óta olyan ígék vannak előttünk, amelyek a zsidó népnek a babiloni fogság idején szóló próféciák. A babiloni fogság azért sújtotta a zsidóságot, mert ők szabadok akartak lenni, és Isten elengedte a kezüket. Előrerohantak, de nagy szabadságukban egyszer csak petárda robbant. Lerombolták a templomot, elhurcolták a vezetőket. Mert a szabadság nem azt jelenti, mint amit gondoltak. Mert nem a magunk urai vagyunk. Ha nem Isten uralkodik az életünkben, akkor valami más. Pál azt írja a római levélben: *úrrá lett a bűn a halál által.*

Az által, hogy Ádám és Éva elszakította magát Istentől, és megkapták az ezért járó büntetést: ha eszel róla meg kell halnod. Halottak lettek, a bűn befészkelte magát az életükbe. Egyszer felnyitottam egy kívülről szép mandarint, amely belül penészes és bűdös volt. Ilyen az ember is, halott, értéktelen, használhatatlan, mert a bűn megrontotta.

A zsidó nép bűne, hogy elfordult Istentől, hogy a maga ura akart lenni, visszaütött. Jött egy másik nép, egy nagyobb, egy erősebb és leigázta őket. Ahogyan már a múlt héten is elmondtam, mint nép megszűntek létezni. De beállt egy fordulat. Mert voltak, akik hallgattak a prófétákra, voltak, akik komolyan vették azt, hogy nem a vak szerencse irányítja az ember sorsát, nem is a magunk urai vagyunk, hanem elfogadták, hitték, és vallották azt, hogy Isten uralkodik. És ezért a néhány hívőért Isten megkegyelmezett. Újra szabadok lehettek. Szabadok arra, hogy Istent tekintsék Uruknek.

Mai ígénkben a próféta személye úgy jelenik meg, mint aki előre látja ezt a szabadulást. Jeruzsálemben van, és látja a hírhozókat. Jön haza a nép a babiloni fogságból, előttük az Úr házának, a templomnak az elrabolt tárgyai, maga az Úr vezeti tehát őket. *⁷Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!⁸Halld, őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az ÚR a Sionra.⁹Vigan ujjongjatok*

mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az ÚR, megváltotta Jeruzsálemet! ¹⁰Kinyújtotta szent karját az ÚR minden nép szeme láttára. Meglátják majd az egész föld határán Istenünk szabadítását.

Mi a szabadság? Azt mondja az ige: *Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!*

A szabadság azt jelenti, hogy újra Isten uralkodik az én életemben.

Advent arról szól hogy az Úr jön! Ad ventus domini, az Úr eljövele. Az Úr jön, Jézus eljött, hogy átvegye az uralmat ebben a világban. Hogy eltörölje a bűn következményét, hogy az emberek ismét Isten uralma alatt élhessenek. Mi, akik itt vagyunk tudjuk, ismerjük a történeteket, hogy Jézus hogyan terelgette az embereket, hogyan vezette a tanítványait, miket tett és tanított. És legfőképpen, ismerjük a keresztsodáját, ahol megmutatta: Isten annyira szeret, és annyira szeretné, hogy ne a bűn uralkodjon a mi halandó testünkben, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Örömhír. Jézus örömhíre, hogy megtörte a bűn uralmát, és szabadságot kínál, Isten uralmát. Cseverből vederbe – mondhatnánk. És sokan azt is hozzáteszik, jobb nekem a bűn, az legalább élvezetesebb.

De vajon tényleg így van-e ez? Esetleg nem úgy vagyunk vele, mint Ferenc. Nem tudom, hogy mi vár rám odakint, a bűnön kívüli életben. Inkább maradok ebben, ezt legalább ismerem.

Azt hiszem, hogy Pál apostolnak még mindig igaza van, amikor azt mondja: a világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

Ennek a világnak, a bűn uralma alatt már hosszú ideje tengődő embernek szüksége van az örömhírré, arra, hogy elmondják, elmondjuk neki: van élet a falakon túl. És ne csak elmondjuk, hanem megmutassuk, hogy elvezessük őt ebbe az életbe, hogy megmutassuk azt, hogy milyen az Isten uralma alatt élni.

Luther advent 4. vasárnapján így prédikált:

Az Úr közel! Azért mondja ezt Pál, hogy megerősítse bennünk az Úrban való örömet, életünkben és magatartásunkban pedig biztossá és tevékenyvé tegyen minket, hogy szelídek és türelmesek legyünk. Mert a keresztes embernek elég, ha közel van hozzá az Úr, ami azt jelenti: mindent hajlandó és kész megtenni, amit ő akar. Ha az ember felismeri az ÚR közelségét, akkor vidám, és semmin nem búsul, semmitől nem fél, semmit nem keres és semmiért nem aggódik. Istenhez hasonlóan ő is közel kerül minden emberhez... Isten pedig nem keres mást, mint hogy az embernek megmutassa kegyelmét, megbocsássa minden bűnüket... Aki nem így képzelel el Istent, az soha nem lesz vidám és nyugodt. Aki pedig szomorú és nyugtalan, az a többi emberrel sem lesz jószágos és szelíd. Látod, ez a keresztes szabadság, ami semmi miatt nem aggódik.... örülünk és cselekedünk gondtalanul az Úrban, mert ő közel van.”

Jézus Krisztusról szóló örömhír. ⁷*Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!*⁸*Halld, őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az ÚR a Sionra.*

Az első örömhír hozók – görögül evangélisták – vagy mondhatjuk úgy is: evangélikus. Igen, mert ezt jelenti a nevünk, hogy örömhír hordozók vagyunk. DE feltűnik-e a lábunk a hegyeken. Meglátjuk-e mi a felénk közeledő Urat? És tovább adjuk-e a jó hírt? Evangélikus testvérem, örömhír közvetítő vagy-e, aki tudja, hogy hol van az igazi szabadság, hogy ki az, aki ezt a szabadulást meg tudja adni. Luther gondolatai alapján: látják-e rajtad az emberek ezt az örömhírt? Örölsz-e? Örüljétek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljétek. A ti szereliségetek legyen ismert minden ember előtt. Az ÚR közel! Ismét Luther mondja: „Hogyan lehet az Úrban örülni? Sehogy máshogy, csak úgy, ha megismerjük az Urat... De mindez akkor történik meg, ha hiszünk Krisztusban, és vidám lelkiismerettel készülünk arra, hogy irgalma által elnyerjük bűneink bocsánatát.”

Látszik-e rajtad ez az Úrban való öröm. Evangélikus vagy-e?

Karácsonykor dobjunk petárdát az emberek közelébe, amely összerazzi őket, rádöbent arra, hogy Istenre szorulnak, és elindulnak vissza Istenhez. A legnagyobbat az a petárda szólja, amelyik örömhírt hirdet akkor is, amikor nem azt várják tőle.

Ma az emberek azt várják az egyháztól, hogy zárja be a kapuit és bent a templomon belül ápolgassák egymás lelkét azok, akik hisznek ebben. Isten viszont azt mondja: ⁷*Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!*⁸*Halld, őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az ÚR a Sionra.*

Menjünk ki, és hirdessük a karácsonyt váró embereknek: Istened uralkodik. Ámen.